

Sygn. akt III KK 272/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **K. P.**
skazanego z art. 190 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 30 września 2020 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt IV K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 października 2019 r. Sąd Rejonowy w B. w sprawie o sygn. akt IV K (...) skazał K. P. za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego w zakresie winy, zarzucając orzeczeniu:

„1/ obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na:

1. *stwierdzeniu, że oskarżony jest sprawcą przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że:*

oskarżony w okresie od marca 2018 roku do stycznia 2019 r., w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem w S. , groził Ż. M. uszkodzeniem ciała, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby mogą zostać spełnione, a czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 15 października 2016 r. do 5 października 2018 roku kary orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 13 stycznia 2017 r. sygn. akt IX K (...), którym połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 ,maja 2014 r. sygn. akt XVI K (...) za przestępstwo z art. 157 § 1 kk; wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 listopada 2014 r, sygn. akt XI K (...) za przestępstwo z art.190 § 1 kk i 222 § 1 kk; wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 grudnia 2014 r, sygn. akt IX K (...) za przestępstwo z art. 288 § 2 kk i 190 § 1 kk; oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 10 kwietnia 2015 roku, sygn. akt IX K (...) za przestępstwo z art. 157 § 2 kk i art. 191 § 1 kk czym według Sądu I instancji, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

naruszenie przez Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego; przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego- wbrew zasadzie swobody takiej oceny- była dowolna;

- 2) *błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie (a wręcz braku dostatecznych dowodów winy) wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego”.*

W konkluzji obrońca wniósł o „*zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu względnie: o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania*”.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w B. w sprawie sygn. akt IV Ka (...) zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego zaskarżając ten wyrok w całości. Powyższemu rozstrzygnięciu zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie – pomimo licznych wątpliwości powstałych w związku z analizą zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego – iż K.P. popełnił zarzucane mu przestępstwo.

Powołując się na powyższy zarzut, obrońca wniósł o „*uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w B. IV Wydział Karny- do ponownego rozpoznania*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić, jako oczywiście bezzasadną w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Zatem skarżący nie jest uprawniony do podnoszenia zarzutów przeciwko orzeczeniu sądu I instancji wprost a może jedynie wskazywać w kasacji na wadliwy sposób przeprowadzonej kontroli odwoławczej w odniesieniu do zarzutów wskazanych w apelacji. Dla swojej skuteczności zarzuty kasacyjne wymagają precyzyjnego wskazania, na czym miałyby polegać rażące błędy w przebiegu kontroli instancyjnej, nie mogą zaś ograniczać się do powtórzenia uchybień opisanych już uprzednio w apelacji. Tego uwagi było trzeba poczynić, albowiem formuła zarzutu zawartego w kasacji obrońcy wyrażnie nie lokuje się na tej płaszczyźnie. Co więcej zarzut obecnie ujęty w kasacji jest przecież kopią zarzutu opisanego wcześniej w pkt 1 apelacji. Oznacza to, że sporządzona w tej sprawie nadzwyczajna skarga w istocie zmierza wyłącznie do wywołania ponownej zwykłej kontroli instancyjnej, a w szczególności powtórnej weryfikacji prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Zarzut kwalifikowany przez obrońcę, jako naruszenie prawa procesowego art. 5 § 2 k.p.k. postawiony jest zatem wadliwie. Z lektury uzasadnienia wniesionej skargi wynika bowiem, że intencją obrońcy jest podważenie prawidłowości poczynionych w sprawie ustaleń, przede wszystkim tych potwierdzających sprawstwo skazanego. Tymczasem naruszenie reguły *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. Ponadto powołany przez obrońcę przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd orzekający, a nie jak w tym wypadku strona. O jego naruszeniu można by zatem mówić wówczas, gdyby sąd rozpoznający sprawę owe nieusuwalne wątpliwości powziął i nie rozstrzygnął ich na korzyść sprawcy, względnie, gdy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Tyle tylko, że materia wniesionej kasacji sprowadza się do wskazania na te same aspekty oceny dowodów (w tym zwłaszcza odmowie wiarygodności wyjaśnieniom K.P. oraz obdarzenia wiarą depozycji pokrzywdzonej, jej konkubenta i matki) oraz dokonanych ustaleń faktycznych. Zdaniem skarżącego taki stan rzeczy jest wynikiem realizacji planu opracowanego przez jego żonę na potrzeby postępowania toczącego się w przedmiocie pozbawienia skazanego władzy rodzicielskiej. Tożsamo jednak kwestionował wiarygodność pokrzywdzonej obrońca w zwykłym środку odwoławczym. Wówczas też sąd odwoławczy (rubryka 3.1 formularza uzasadnienia) trafnie wskazał, że to przecież nie pokrzywdzona a Miejsko-Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Warto w tym miejscu również wspomnieć, że w myśl obowiązujących przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (art. 113 § 1 k.r.o.) prawo do osobistej styczności z dzieckiem nie jest elementem władzy rodzicielskiej. Niezależnie zatem od ewentualnego rozstrzygnięcia w przedmiocie władzy zarówno ojciec jak i jego małoletni syn dysponować będą prawem i obowiązkiem utrzymywania ze sobą kontaktów. Nie ma zatem racji skarżący, uzasadniając w ten

sposób powód rzekomo fałszywych pomówień kierowanych pod adresem skazanego. Konkludując, zarzut kasacji stanowi powielenie argumentacji zawartej w apelacji, a jego istota jest kwestionowanie po raz kolejny oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych bez podjęcia próby wykazania, że sąd odwoławczy rażąco naruszył prawo dokonując kontroli odwoławczej.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.